

Főbb címek a tanulmányból:

- *Német biztonságpolitika a hidegháború után*
- *A biztonságpolitikai Fehér Könyv*
- *A Bundeswehr nemzetközi szerepvállalása a terrorizmus elleni harcban*
- *ACTIVE ENDEAVOUR*
- *Afganisztán (ISAF)*
- *Összefoglalás*
- *Irodalom*

Annotáció

A hidegháború befejezése fontos változásokat hozott a már egyesített Németország helyzetében is. Az egyesítés következtében létrejött Európa gazdaságilag és demográfiaiilag legerősebb állama. A Szovjetunió széthullásával megszűnt az a domináns veszélyforrás, amely azelőtt a legnagyobb fenyegetést jelentette a (nyugat)német biztonságra nézve. Németország új stratégiai helyzetét nagyon pontosan kifejezte Klaus Naumann tábornok elemzése.

Ebben az új stratégiai és biztonsági környezetben szükségessé vált a német biztonságpolitika új céljainak megfogalmazása – s ez komoly problémát is jelentett. Egy-egy ország biztonságpolitikájára jelentős hatással van az adott ország saját öndefiníciója. Németország ebben a tényezőben is különbözik legfontosabb európai szövetségeseitől, Londontól és Párizstól. Franciaország és Nagy-Britannia állandó és világos elképzelésekkel rendelkezik saját helyéről a világban, szerepéről a nemzetközi kapcsolatokban és ennek következtében világosak a céljaik a biztonságpolitikában is.

Ezzel ellentétben Németország ezeken a területeken hosszú ideig nem alakította ki végleges koncepcióját és ebből kifolyólag egyértelmű válaszait sem saját szerepéről a biztonságpolitika terén. Németország számára több lehetőség, illetve választás kínálkozott a biztonságpolitikai öndefinálásának területén.

Az elmúlt évtizedekben a német politikai elit mindig e két lehetőség közötti egyensúly megteremtésére törekedett, azonban ha mindenképp választania kellett, az USA-val fennálló kapcsolatok jelentettek prioritást. Washington pozíciója, mint a legfontosabb partneré a biztonságpolitika területén, gyakorlatilag széles konszenzus eredménye volt a német politikai eliten belül. Ez az állapot ingott meg az elmúlt évben a Schröder kancellár vezette kormány stratégiai döntése következtében, amellyel a szigorú proatlanti politikát felváltotta a sokkal inkább proeurópai vagy „profrancia”. Kérdéses, hogy a végbement változások egy konkrét, nagy horderejű stratégiai döntés következményei-e, hiszen evidens a német belpolitikai folyamatok sokszor döntő mértékű befolyása a német kül- és biztonságpolitikára.